

POSTANOWIENIE

Dnia 26 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **A. W.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i innych,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 sierpnia 2022 r.

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania

prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...],

z dnia 22 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 20 listopada 2017 r., sygn. akt III K [...],

na podstawie art. 532 § 1 *a contrario* k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego A. W. wniósł kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...], z dnia z dnia 22 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa [...], utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 20 listopada 2017 r., sygn. akt III K [...], zaskarżając orzeczenie to w całości oraz formułując w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzuty rażącego naruszenia prawa procesowego (zarzuty w pkt. 1-10 kasacji) oraz materialnego (zarzut w pkt. 11 kasacji), a następnie w dniu 10 sierpnia 2022 r. (data wpływu) złożył w Sądzie Najwyższym wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku Sądu drugiej instancji utrzymującego w mocy wyrok sądu *meriti*. Uzasadniając to pismo procesowe wnioskodawca wskazał

na doniosłość podniesionych w kasacji zarzutów, a w szczególności tych dotyczących dopuszczalności posłużenia się w sprawie dowodem z prywatnego nagrania uzyskanego za pomocą czynu zabronionego (zarzut pkt 1 i 5 kasacji) oraz pominięcia przez Sąd Apelacyjny dowodów zmierzających do naprawienia oczywistej omyłki popełnionej przez prokuratora przy przesłuchaniu kluczowego w sprawie świadka w drodze pomocy prawnej (zarzut z pkt 2 a) i 4 kasacji). Podkreślił również, że te dwie okoliczności przesądziły o przypisaniu A. W. popełnienia przestępstwa. Ponadto podniósł, że wykonanie wobec skazanego wskazanego na wstępie wyroku z uwagi na jego podeszły wiek (81 lat) oraz liczne schorzenia, w tym przewlekły zespół wieńcowy, skutkujący koniecznością przeprowadzenia w najbliższym czasie leczenia operacyjnego i wykonywania zaleceń pozabiegowych, przynieść mogą dla A. W. wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne konsekwencje.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji.

Należy przypomnieć, że instytucja ustanowiona w art. 532 § 1 k.p.k., będąca odstępstwem od zasady natychmiastowej wykonalności prawomocnych wyroków (art. 9 § 3 k.k.w.) ma charakter wyjątkowy, a skorzystanie z tego rozwiązania możliwe jest dopiero przy jednoczesnym spełnieniu dwóch warunków, to jest wystąpienia znacznego stopnia prawdopodobieństwa zasadności zarzutów kasacyjnych oraz wykazania przez wnioskodawcę, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne skutki. Akcentowane przez obrońcę rażące naruszenie prawa, w tym liczba oraz szczegółowość podniesionych w kasacji zarzutów oraz szczególna, w ocenie wnioskodawcy, ich doniosłość nie pozwoliły jednak Sądowi Najwyższemu na przyjęcie, że zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji obrońcy skazanego A. W. - w obecnej ocenie zdeterminowanej charakterem niniejszego postępowania - nie jest na tyle wysokie, by stanowiło wystarczającą podstawę do zastosowania przywołanej regulacji. Dodać jednak należy, że decyzja

w tym względzie nie przesądza ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji obrońcy skazanego od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...], które nastąpi na rozprawie kasacyjnej.

Sąd Najwyższy nie stwierdził także wystąpienia w realiach przedmiotowej sprawy szczególnych, wyjątkowych okoliczności prowadzących do wniosku, że wykonanie zaskarżonego wyroku mogłoby spowodować dla skazanego nieodwracalne, niekorzystne skutki. Za takie nie mógł zostać uznany ani podeszły wiek skazanego ani też jego stan zdrowia. Ostatnia z wymienionych okoliczności w stanowi wyłącznie podstawę do ubiegania się o skorzystanie z instytucji zawartych w przepisach Kodeksu karnego wykonawczego (art. 150 § 1 k.k.w. lub art. 153 § 1 k.k.w. – odroczenie wykonania kary albo przerwa w jej wykonywaniu) i nie można jej utożsamiać z przesłankami uzasadniającymi wstrzymanie wykonania orzeczenia w oparciu o przepis art. 532 § 1 k.p.k.

Całokształt przeprowadzonych wyżej rozważań implikował wydanie orzeczenia jak w części dyspozytywnej.

[as],